

Z tatranských extrémov

Nasledujúce glosy o uplynulej skialpinistickej sezóne nám poslal Miro Peťo z Horolezeckého klubu Jasná. Nielenže sa dobre čítajú, ale na konci si zrejme, podobne ako my v redakcii, v duchu povie: Klobúk dolu!

Lomnický štít: Medené lávky

„To tady chcete s tēma lyžema jakože lyžovat?“ pýta sa teta v starších rokoch, keď nás s brácom zbadá preliezať zábradlie na vrchole Lomnického štítu. Vykladať hlbšiu podstatu toho, čo tu robíme, nemá zmysel, a tak len ticho prikývnem. Pani stále nechápe, preto jej Rasto začne vysvetľovať, že tomuto športu so silne sebadeštruktívnym potenciálom sa zvykne nadávať extrémne lyžovanie. Vystrašenú tetu sa snaží utešiť tým, že v prípade pádu je smrť rýchla a teoreticky vraj i bezbolestná. Po poslednej vete stratila reč, no zhromaždenie ceprov vyzbrojených foťákmi a kamerami sa stihlo za tú chvíľku nebezpečne rozrásť. Nezdržujeme sa teda dlho a začíname lyžovať. Horná pasáž pod stanicou je trochu tvrdšia a hrboľatá, čo si vyžaduje maximálne sústredenie na každý preskok – pokiaľ človek nechce skončiť ako upútavka do večerných jolkárskych správ. Nasleduje asi 4-metrový úsek hnedo-žltého ľadu, na ktorom je prilepený asi meter široký pás nového snehu, takže to púšťa relatívne ľahko. Rasto zvláda túto neprijemnú časť tiež bez problémov, a tak si môžeme pokojne vychutnať horné snehové pole. Potom nasleduje kľúčová pasáž zjazdu – zúženie pod hrebeňom Vidiel ústiace na Hornú Medenú lávku. Mohlo to tu byť aj trochu mäkkšie, no čakať na štíte 2-3 hodiny na slnko by bola pre našu psychiku

v spoločnosti navoňavovaných ceprov priveľká záťaž. A navyše, poobede nastane čas bombardovania šutrmi a kusmi ľadu z hrebeňa Vidiel, čo tiež nie je trikrát príjemné. S hltou dávkou lyžiarskeho umenia sa nám však darí prekonať aj tento neprijemný flek. Na samotných lávkach je sneh konečne lepší, preto si môžeme dosýta vychutnať morálové preskoky s dych vyrážajúcou expozíciou. Veru, taká šľuchta pod lyžami sa často nevidí... Po nejakej polhodinke sa dostaneme do Medenej kotliny, kde stres pomaly opadá a prichádza pocit eufórie. Nasleduje traverz do „Fľaše“, ktorá nás vyplúva na snehové svahy nad Zeleným plesom. Sniežik tu začína mať mierne sračkovitý nádych, takže žiadne fintičky – nohy pekne naširoko. Krátka zastávka na Brnčálke, kde pivo-pozitívny Rasto dopíja chladený pollitrák a potom ďalej na lyžiach takmer až ku Šalviaku. Po ceste, samozrejme, vychytám pár šutrov, ktoré sa zákerne kamuflujú v tieni stromov, no ani tých pár škrabancov na lyžiach nemá šancu skaziť dojmy z ďalšieho vydareného dňa v našich krásnych Tatrách.

Štrbský štít: stredom severnej steny

O šiestej ráno zaparkovala na Štrbskom plese červená Kia. Po chvíľke váhania z nej vyšli dvaja švární junáci – jeden nižší, trochu strapatý,

druhý vyšší, okuliarnatý. Strapatý zozachiatku nebol veľmi nadšený, že tam musí v kose pobehovať o takej nekresťanskej hodine, no po pár minútach sa aklimatizoval a psychicky skonsolidoval. Obaja prezuli lyžiarky, zbalili batohy a pomaly sa pobrali do doliny. Strapatý bol počas výšľapu trochu mrzutý, že od mala musí chodiť po svojich. Stále spomínal helikoptéru a keď sa mu občas pohoršilo, nezrozumiteľne mumlal dokonca o teleporte. Napriek tomu si táto divná dvojka z Liptova dobre počínala. Úspešne prekonala temný les, kosodrevinový hájrik i betónový hang vodopádu. Lenže nad hangom sa začali diať divy. Lenivý strapatý začal obchádzať potok – a zrazu chladí nohy po kolená vo vode. Tak, tak... zradné šutre potrebné trenie nemali, za čo strapatý suchými nohami zaplatil. Ani táto nehoda ho však neodradila od cieľa, hlavne keď severná stena Štrbského tak lákavo volala. Chvíľku teda zúril, klial a nadával, potom zvyšky vody zo skeletov vylieval... Po tomto neplánovanom kúpeli nadšenie trochu vyprchalo i z tradične optimisticky naladeného okuliarnateho, no dvojica pokračovala. Ladové oblklady na nohách nútli strapateho k rýchlemu tempu, vraj aby náhodou neprechladol, a tak na vrcholový hrebeň dožblnkal už pred ôsmou hodinou rannou. Počasie krásne, sniežik na severe akurátne odmäknutý, len tie nohy jedného hodne oziabali. Dlho sa teda hore chlapi nezdržali, lyže ihneď nahodili a poď ho do severnej steny. Prvý lyžuje strapatý, za ním okuliarnatý. Najskôr strmý žliabok, ten končí stenou, takže ďalej doprava cez hrebienok a ďalší žliabok. Zrazu dilema: „Kade ďalej?“ hŕta strapatý. Včera večer však pozorne naštudoval stenu, a tak správne spoznal previsnutú vežičku, ktorá pod sebou skrýva tajný prechod doprava. Sklznička síce dostala zabrat, no ďalšia cesta nadol bola voľná. Strapatý od radosti dokonca prestal myslieť na vysokú vlhkosť svojich lyžiarok. Dole v žľabe junákov ešte trochu potrápil rigol, ktorý už stihol zísť do tieňa a obliecť si naspäť svoj ľadový pancier. To však udatných šuhajov ani nezastavilo, ani príliš neakcelerovalo, takže si o pár minút mohli bez ujmy na zdraví užívať magické výhľady z luxusnej trávnatej plošinky na dne doliny...

Západná Volia štrbina: Gronskeho lávkou k Czarnemu Stawu

Cvak, cvak, kontrola viazania, dvakrát hlboký nádych-výdych a ide sa na to. Prvý preskok je vždy najneprijemnejší. Teraz máme navyše tú smolu, že práve začiatočná pasáž zakončená takmer 800-metrovou šľuchťou je najťažším flekom celého zjazdu. Snežik je však takmer ideálny, takže po pár preskokoch som bez problémov na rebre pod horným žliabkom

Gervasuttiho kuloár z Tour Ronde.

do alpských kuloárov

*Ťažší variant Gervasuttiho
kuloáru z Tour Ronde.*

a fotím Rastu, ktorý tiež s prehľadom zvláda ťažkú pasáž. Nasleduje krátka šikmá rampa doprava a za ňou strmé snehové pole, ktorým treba na lyžiach vystúpiť šikmo nahor na snehový hrebienok. Prevej je, na rozdiel od minulého roka, dostatočne odtopený, takže otázne je už len to, ako budú na stvrdnutom snehu držať lyže. Beriem do pravačky čakana a idem oprobovať. Paráda, pôjde to. V tieni stihol sneh od rána veľmi jemne povoliť, na hranách lyží to celkom dobre drží. O chvíľu som teda na hrebienku, pár minút po mne doťapká aj prepotený Rasto. Darmo, tých 20 metrov stúpania na lyžiach bolo celkom namáhavých a sme radi, že ich máme z krku. Ďalej nás čaká ešte jedno snehové pole, ale menej strmé ako prvé a nepredstavuje väčší problém. Potom sa konečne dostaneme na širšiu snehovú pláň, ktorá našu predchádzajúcu drinu a trpezlivosť odmeňuje ideálnym firníkom. Nasleduje niekoľko snehových hrebienkov a žľab v závere lávky, ktorým sa dôjdeme na široké svahy Kotla pod Rysami. Chvíľu zvažujeme, či si to pustíme až dole k Čarnému Stawu, pretože slnko nás hore pri čakani na odmák za tých pár hodín kvalitne vyštvavilo, vody zostalo málo a cesta cez Rysy späť na Popradské pleso nie je práve najkratšia. Nakoniec, samozrejme, pokračujeme dole k plesu krochajúc nad skvelou lyžbou, pričom sa snažíme nemyslieť na výšľap, ktorý nás o chvíľu čaká... Neveriacky pozerám na fľašu: 4 deci. Dofrasa, kedy som stihol vychlípať ten zvyšný liter a pol? Brácho na tom nie je o moc lepšie a pred nami výstup na Rysy, ktoré sú o kilometer vyššie. No čo už, bude to kruté. O 200 metrov vyššie nás, našťastie, zachraňuje voda z roztápajúceho sa snehu, ktorou riedime zvyšky minerálky. Po krátkom dotankovaní pokračujeme. Voda evidentne pomohla, a tak po necelých 2 hodinách kráčame z vrcholu do sedla Váhy. Nad sedlom zapíname lyže a vychutnávame super lyžovačku až po prah v spodnej časti Dolinky pod Váhou. Tu znova kúsok bez lyží a potom jazda až pod Žabie plesá. Ďalej to už na lyžiach nemá zmysel siliť, takže zvyšok ideme pešo. Pod posledným hangom nás ešte trochu pocvičí rozvodnený potok, ktorý sa mi celkom vážne vyhráža ľadovým kúpeľom a pripomína zážitok spred mesiaca v Mlynici, kde som zistil, že Matrixy naozaj nie sú nepremokavé. Tentoraz som to však nejako ustál. A keďže aj Rasto prekonal poslednú nástrahu bez väčších ťažkostí, môžeme o pol hodinu pri Popradskom plese spokojne konštatovať, že dnešný deň bol vydarenou bodkou za tohtoročnou lyžiarskou sezónou v Tatrách. Už po ceste domov sa však rodí nový plán – čo takto dať si na záver sezóny ako čerešničku na torte niečo v Alpách?

Couturier, 2-krát Gervasutti a zopár KSK

Po dvoch týždňoch váhania definitívne rozhoduje počasie – meter nového snehu a štyri dni plechu. Okamžite balíme potrebný vercajk, kupujeme stravu na 2 týždne a štartujeme smer Chamonix. Malé mestečko pod Bielou

*Zjazd Gronskeho lávkou
zo Západnej Volej štrbiny
k Čarnému Stawu.*

horou nás víta, ako vždy, upršaným počasím. Prvý deň sa preto len tak poflakujeme po okolí, sledujeme predpovede počasia, triedime materiál a jedlo na ďalšie 4 dni, kedy má prísť sľubovaná tlaková výš. Na našu radosť naozaj prichádza, takže nasledujúce tri dni trávime hore na ľadovci Geant. Ako aklimatizačku sme si dali sedlo Col du Trident a Gervasuttiho kuloár z Tour Rondou, kde sa nám okrem klasického nástupového variantu darí zlyžovať aj ťažšiu líniu z malého sedielka v SZ hrebieni. Tá je vcelku zaujímavá a zadarmo veru nepúšťa. O to väčšia je radosť, keď sa nám túto peknú lajnu podarí v zdraví zvládnuť... Ďalší deň je na rade opäť pán Gervasutti – tentoraz z Mont Blanc du Tacul. Tento kuloár je smutne preslávený ako jeden z najnebezpečnejších kvôli obrovským sérakom v hornej časti. Prvýkrát sa

tu na lyžiach vyšantil legendárny Sylvain Saudan v roku 1968 a odvtedy tu stihlo zahučať niekoľko extrémnych lyžiarov... Pôvodne sme to chceli skúsiť priamo z vrcholu Taculu ťažším variantom, ktorý nemá veľa opakovaní kvôli vysokej obťažnosti, expozícii a zriedkavým vhodným podmienkam. Včera sme však zdola videli, že aj toho roku je tam priveľa ľadu, takže do kuloáru nastupujeme klasicky - cez malé sedlo v pravej časti. Samotný kuloár má odtiaľ prevýšenie cca 700 metrov a na celej svojej dĺžke si udržuje sklon medzi 45-55°. Lyžovanie je to celkom pekné, strmé, len ten Damoklov meč v podobe horných megasérakov nemá na naše nervy blahodarný účinok. Preto sme celkom radi, keď konečne preskóčime okrajovku a veľkými oblúkmi dosahujeme ľadovcové plató... Nasledujúcu noc máme tú česť na vlastnej

koži zistiť, čo znamená „possible SW foehn“ (eventuálne JZ vietor) avizovaný v predpovedi počasia, preto ráno kvalitne vyfénovaní balíme stan a mierime rovno na Midi, odkiaľ pokračujeme lanovkou dole do Chamonix načerpať nové fyzické a psychické sily.

Z vrcholu Aiguille Verte

Deň restu a hor sa do doliny Argentiere! Škoda len, že lanovka medzi sezónami nepremáva, takže tie 30-kilové bágle si musíme hore vyniesť poctivo sami už z dediny. Nasleduje 7 hodín útrap na rekonštruovanú chatu Argentiere, 5 hodín biedneho spánku do poľnoci a potom znova na nohy. Pri svetlách čeloviek zostupujeme na ľadovec Argentiere, kde sme si včera pod balvanom nechali vercajk s lyžami, aby sme ich nemuseli zbytočne vláčiť hore na chatu. Po krátkom prebalení mierime na pásoch šikmo cez ľadovec na spodné svahy pod Aiguille du Jardin, ktorými za necelú hodinku doľapáme do sedla pod mohutným rebrom vybiehajúcim z masívu Aiguille Verte. Za sedlom nás čaká nepríjemný ľadovec Rognons, na ktorý ústí aj náš dnešný cieľ – kuloár Couturier. Táto krásna lajna bola z vrcholu Verte prvýkrát zlyžovaná 1. augusta 1973 Sergom Cachet-Rossetom po tom, ako ho na vrchole vyložil vrtuľník. Trvalo mu niekoľko hodín, kým sa mu podarilo dokončiť zjazd, následne ho spod okrajovky vyzdvihol vrtuľník. O pár dní neskôr tento extrémny zjazd zopakoval Anselme Baud s Patrickom Vallencantom, ktorí šli hore kuloárom pekne po vlastných a bez technickej podpory... Naväzujeme sa a sledujeme staršiu stopu, ktorá sa tiahne po ľavom okraji ľadovca a po chvíli sme pod prvým niekoľkokometrovým mixovým výšvihom. Púšťa nás ešte relatívne ľahko. Druhý je však trochu väčší problém, pretože teplý fén z predchádzajúcich dní sa prejavil aj tu – začal otvárať trhliny a odkrývať čierny ľad. Neostáva nič iné, len sa pustiť spod skalného rebra doprava na ľadovec a potme nejako preklúčkať pomedzi temné séraky a trhliny. Kvôli týmto komplikáciám pod okrajovú trhlinu kuloáru dorazíme až pred piatou ráno (sem sa dá dôjsť aj ľahšie – traverzom z Grand Montets – čo človeku ušetrí takmer 500 výškových metrov a nepríjemnú časť ľadovca Rognons). Okrajovka predstavuje ďalší problém, no po polhodine sa nám v rannom šere darí nájsť aký-taký priedchod a konečne môžeme napredovať rýchlejšie. Po chvíli prídem na krátke ľadové pole v strednej časti, ktoré mi robilo vrásky na čele už včera večer, keď som si kuloár obzeral z chaty. Ešte pred dvoma-troma dňami by bolo pekne vysnežené, oteplenie však urobilo svoje. Pokračujeme ďalej s tým, že cestou dole podľa podmienok zvažujeme, či si tento úsek trúfneme na lyžiach alebo nie. Poslednú tretinu šliapeme pomalším tempom, pretože sa začínajú kumulovať hmly a ľadová kôrka v hornej časti mákne len veľmi pomaly. Rasto začína mať menšiu krízu a nenápadne podotkne, či sa mi chce ísť až na vrchol. Samozrejme, že áno. Odpustiť si taký

nádherný vrchol, ako je Aiguille Verte, by bol smrteľný hriech. Napriek pomalšiemu tempu musíme na vrchole čakať ďalšie dve hodiny, kým sa mráčky trochu rozplynú a sneh aspoň ako-tak zmáčne... Napokon okolo pol jednej sa do toho môžeme pustiť. Z vrcholu lyžujeme najskôr niekoľko metrov po východnom hrebeni, potom sa púšťame doľava, priamo do kuloáru. Tento priamy nástupový variant býva často ľadový a je o dosť strmší aj exponovanejší než ľahšia trasa, ktorá vedie zľava cez snehovú kupolu do malého sedielka pod sérakmi a odtiaľ doprava do kuloáru. Lyžujeme teda sprava popri vrcholových skalách, hľadáme miesta, na ktorých je prilepený nový sneh a snažíme sa vyhýbať ľadovým platňam. Na prvých 200 m sa sklon drží okolo 55°, no sniežik stihol jemne povoliť, takže je to lyžovateľné. Približne na úrovni horných sérakov sa strmosť zmierňuje na 50°. Firn začína mať ideálnu konzistenciu, takže si vychutnávame každý jeden preskok. Ani na okamih si však nemôžeme dovoliť poľaviť z maximálnej koncentrácie, inak by z nás v prípade pádu zrejme nezostal viac než kopček chlpatej jahodovej zmrzliny... Po niekoľkých minútach zastavíme nad ľadovým poľom v strednej časti. Šutre, ktoré touto pasážou každú chvíľu lietajú, nám na optimizme veľmi nepridávajú. Rýchlo teda lyžujem po zvyškoch snehu čo najnižšie až nad asi 15-metrový úsek odmäknutého vodného ľadu. Opatrne testujem, ako sa na ňom správajú hrany lyží. Super, držia celkom dobre. Na preskoky si v 55° ľade netrúfam, preto týchto pár metrov len rýchlo zosuchnem. Rasto si poradil s touto náročnou pasážou takisto bravúrne, a tak si môžeme dopriať pôžitok z jazdy v spodnej časti kuloáru až po okrajovku. Tá je vcelku nepríjemne otvorená a precvičuje naše skokanské schopnosti. A potom už len cik-cak pomedzi trhliny ľadovca Rognons a môžeme si vychutnať záverečné oblúčiky na svahoch nad ľadovcom Argentiere.

Čo dokáže fén...

Po Verte sa počasie na štyri dni kazí, hoci meteoFrance.com neochvejne sľubuje „80 % sunshine“. Prvé dva dni nám to až tak veľmi nevadí, aspoň môžeme s pokojným svedomím leňošiť dole v kempe. No ďalšie dva dni už ničnerobenie lezie trochu na nervy, preto si čas krátime lezením na skalách v Gaillands a na umeline v Les Houches s honosným názvom „Mont-Blanc Escalade“. Nasledujúce ráno sme znova hore na Midi a za necelú hodinku stúpame na opačnom konci ľadovca severnou stenou na Aiguille de Toule, ktorá je síce krátka, no strmá. Pôvodne sme chceli ísť rovno do bivaku Fourche a okolo poľnoci vyraziť do východnej steny Mont Maudit, ale času dosť, tak prečo si cestou nedať niečo navyše? Lyžovačka z Aiguille de Toule bola výborná, aj keď to mohlo byť trochu mäkkšie a hlavne dlhšie. V pripekajúcom slnku pokračujeme po ľadovci ďalej do sedla Fourche. Tam sklamaní vidíme, že krásna

linia vo východnej stene vedľajšieho vrcholu Mont Maudit, ktorá nás pred niekoľkými dňami očarila z Col du Trident, je v spodnej časti vyčistená obrovskou lavínou. Naša náhradná verzia pravou časťou Col de la Brenva je na tom podobne, i keď tam by to zrejme šlo nejak poobchádzať. Problémom je však obrovský sérak pod hrebeňom, za aký by sa nemusel hanbiť ani Gervasutti z Taculu a okrajovka, ktorá sa oproti minulému týždňu o niekoľko metrov rozdavila. V tejto situácii najlepšie vyzera Aiguille Blanche v Peutereyskom hrebeni, hoci aj tam sa podmienky napohľad dosť zhoršili. Neuveriteľné, čo dokáže za pár dní s podmienkami spraviť jednoduchý alpský fén a jedna teplá búročka... Do bivaku zatiaľ došli dvaja Francúzi, ktorí majú v pláne nejakú brutalitu v južnej stene Maudit, no keď vidia, ako následkom tepla letí do doliny polovica prvej dĺžky, rýchlo menia svoje plány. Večer okolo ôsmej sa dovalia ďalší štyria lezci a vidiť na aspoň pár hodín spánku sa postupne rozplýva... Niekoľko minút po poľnoci zlaňujeme zo zábradlia do krátkeho žľabu, ktorý ústí na ľadovec Brenva. Je dosť teplo, sneh dostatočne netuhne. Na ľadovci nahadzujeme lyže, za

Stredom severnej steny Štrbského štítu.

polhodinu dosahujeme okrajovku pod sedlom Col Moore. Včera som si ju dobre napozeral, takže bez väčších problémov trafíme k pohodlnému prechodu a behom niekoľkých minút sme v sedle. Z Col Moore treba zostúpiť asi 250 metrov na ľadovcové plató pod mohutnou stenou Brenvy. Podmienky na druhej strane sú však neskutočne zlé. Snehová kôra vôbec nedrží a my sa boríme vyše pása do cukrovitej riedkej hmoty. Čím nižšie, tým je situácia zúfalejšia. Na jednom mieste sa preborím dokonca až po pazuchy a len s veľkými problémami sa zo snehu nejako vyhrabem. Takéto niečo sme vôbec nečakali, veď predchádzajúce 4 dni bola celkom kosa (hranica -10 °C bola v 4000 m). Rozmýšľam, čo ďalej. Čas máme dobrý, nejako by sme to dobojovali a Blanche by nás s veľkou pravdepodobnosťou tiež pustil hore i dole. Lenže potrebujeme sa dostať aj naspäť a špeciálne v týchto miestach popod stenu Brenvy sa musí frčať čo najrýchlejšie. Ešte teraz mám v živej pamäti kanonádu a lavíny, ktoré tadiaľto padali, keď sme pred pár rokmi liezli Ostrohu Brenvy. Teraz by to však nebolo o rýchlosti – problém by bol vôbec dostať sa nazad do Col Moore. Riziko, že by nás tu niečo trafilo, je príliš veľké. S ťažkým srdcom teda veľím na ústup, hlavne keď viem, že sa sem s lyžami tak rýchlo znova nedostanem. Niekedy je však väčšie umenie vrátiť sa, než riskovať za každú cenu... Brodíme sa späť do Col Moore, tých zhruba 100 metrov nám trvá vyše pol hodiny. Čo by tu bolo okolo desiatej

Zjazd z Aiguille Verte.

predpoludním si ani nechcem predstaviť. Zo sedla zostupujeme späť na plató pod sedlom Brenvy. Je pol tretej ráno. Zvažujeme, či neskúsiť naľahko vybehnúť aspoň na Mont Maudit pravou časťou svahu spadajúceho z Col de la Brenva. Obrovská okrajovka a temná silueta mohutného séraku pod hrebeňom, ktorý by nás po ceste hore i dole neustále ohrozoval, však rozhodli za nás. Vraciame sa

teda na Fourche, kde dospávame pár hodín. Ráno pred deviatou balíme veci a lyžujeme zo sedla Fourche krátkym SV kuloárom na Glacier du Geant. Ja si ešte narýchlo vybehnem SV svahom do sedla West Col of Tour Ronde, ktorý je na alpské pomery krátky, no na celej svojej dĺžke sa strmostou drží medzi 50 a 55°. Na konto si tak pripisujem ďalší KSK (krátky strmý kvak – pozn. autora), čo je však len slabou útechou v porovnaní s Aiguille Blanche. Potom pokračujeme popod Capuciny ďalej pod Tacul, kde nahadzujeme pásy a po dvoch hodinách galejí na vyhriatom ľadovci dosiahneme vrcholovú stanicu lanovky na Midi.

Poslednú noc sme zakempeovali na pristávacej ploche pre paraglajdistov. Už včera večer sme sa zhodli, že nemá zmysel zostať tu dlhšie, pretože podmienky na skiextrémy sa za uplynulý týždeň výrazne zhoršili. Po rýchlych raňajkách vyrážame na cestu domov. Počas jazdy máme kopec času, aby sme zhodnotili náš prvý alpský lyžiarsky výjazd. Dopadol vcelku dobre – potešil hlavne Verte, škoda toho Blanchu. Každopádne si odnášame kopec nových skúseností. Konečne vieme, čo je to ten slávny alpský fén a ako rýchlo dokáže v Alpách zmeniť podmienky (samozrejme k horšiemu), že plachtenie ponad okrajovku má pri lyžovaní alpských kuloárov svoje osobité čaro, že „fairly sunny“ (prevažne slnečno) v predpovedi počasia od meteoFrance často znamená celý deň pod mrakom s občasnými dažďovými prehánkami, alebo že argentierske kravy v noci nezvyknú spať, a preto je dobré v záujme zdravého spánku vystríhať sa ich. Zastavujeme na rakúskej benzínke. Rasto odkrútil celé Švajčiarsko, rad je na mne. Mením CD s pop-rockom za krásny gotický metal a štartujem v ústrety ďalšej búrky, ktorá sa črtá na nejasnom horizonte...

Miro Peťo, HK Jasná Liptovský Mikuláš
člen reprezentačného B družstva

Resumé skiextrémov za uplynulú sezónu

všetko zlyžované spolu s Rastom Peťom, HK Jasná Liptovský Mikuláš

Tatry

- * **Štrbský štít** (S stena ľavým, stredným i pravým variantom)
- * **Lomnický štít** (z vrcholu cez Medené lávky k Brnčálke)
- * **Západná Volia štrbina** (Gronského lávkou k Czarnemu Stawu)
- * **Malý ľadový štít** (z vrcholu J hrebeňom a ďalej V stenou do Kotliny Piatich Spišských plies)
- * **Štrbské Solisko** (priamo z vrcholu na SV a ďalej žľabom Šedej lávky)
- * **Chabenec** (S stena centrálnym rebrom, Nízke Tatry)
- * **Sedielko pod Lomnickým štítom** (Téryho kuloárom do Malej Studenej doliny)
- * **Satan** (Z stenou do Mlynice)
- * **Slavkovský štít** (z vrcholu na S do Slavkovskej jamy a ďalej do Veľkej Studenej doliny)
- * **Široká veža** (J hrebeňom do Priečneho sedla a ďalej do Malej Studenej doliny)
- * **Spišský štít** (SZ zjazd ústiaci do žľabu z Baranie sedla, Malá Studená dolina)
- * **Východný Mengusovský štít** (ľavou časťou JZ steny)
- * plus zopár ďalších stredne ťažkých zjazdov (v Nízkych, Západných a Vysokých Tatrách)

Alpy

- * **Aiguille Verte** (Couturier Couloir, z vrcholu priamym variantom), TD+, 5.4, 55°/(100 + 300 m), prevýšenie zjazdu 1470 m (samotný kuloár cca 1000 m)
- * **Mont Blanc du Tacul** (Gervasutti Couloir klasickým nástupovým variantom), TD, 5.3, 45-55°/700 m, prevýšenie zjazdu 900 m
- * **Tour Ronde** (Gervasutti Couloir klasickým nástupovým variantom zo sedla nad S stenou), D+, 5.1, 45-50°/200 m, prevýšenie zjazdu 400 m
- * **Tour Ronde** (ťažší nástupový variant zo sediela v SZ hrebeni), TD, 50°/100 m
- * **West Col of Tour Ronde** (SV svah), D+, 5.2, 50-55°/250 m, prevýšenie zjazdu 250 m
- * **Aiguille de Toule** (S stena), D+, 5.1, 55°/120 m, prevýšenie zjazdu 250 m
- * **Col de la Fourche** (SV kuloár), D, 45-52°/200 m, prevýšenie 200 m
- * **Col du Trident** (SV svah), AD+, 4.1, 40-48°/200 m, prevýšenie zjazdu 250 m

Trasy zjazdov zakreslené do fotografií spolu s opismi a ďalšími fotkami z lyžovania nájdete na <http://climber.skialpfest.sk>